

BİTTİ DEDİĞİN ANDA YENİDEN TUTUNMAK...

Baba... Bir kız çocuğu için çok özeldir. Narin bedenini dayadığı koca bir dağ gibidir. En çok ihtiyacın olduğu anda, genç kızlığa adım atarken, gölgesinde bile güç bulduğundur BABA... Peki, bir sabah uyandığında kaybedersen onu? Ben kaybettim babamı. Ortaokul çağlarında kaybettim... Katlanılması çok büyük bir acıydı benim için. Doğuda bir kız çocuğu olarak okumak zordur. Üstelik babanı kaybetmişsen, 1-0 geride başlarsın hayata... Ama ben böyle olmayacaktım. Babama verdiğim sözleri tutup eğitimime devam ettim. Benim gibi kız çocuklarına ışık olmalıydım.

Soğuk ve sessiz bir gecenin sabahıydı. Maddi sıkıntılar sonucu, geride altı çocuk bırakarak hayatına son vermeyi tercih eden bir babanın kızıydı öğrencim. O küçük kız çocuğunun gözlerinde gördüm kendimi... O da kaybetmişti babasını...

Çok acı bir görüntü ile doğan güneşi karşıladı. Sustu... Günlerce konuşmadı. Gözlerini kaçırdı benden. Okula gelmedi. Evine gittim, diğer odaya kaçtı. Zaten iki odalı olan sobalı evinde kaçacak başka yeri de yoktu. Onu çok iyi anlıyordum oysa. Yetim kalmak, en ağır etikettir bir çocuk için... Gözyaşları tanıdıktı. Titrek sesindeki korku, çocukluğuma götürdü beni. Onun hayatta tutunacağı biri olmalıydı. Bir yanı hep eksik kalanlar anlayabilir bunu...

Bir şeyler yapmalıydım. Onun acılarını hafifletecek, öz güvenini yerine getirecek, başarma hissini yaşatacak bir şeyler... Günlerce iletişim kurmaya çalıştım. Kendimden örnekler verdim; onu anlamam, yaşadıklarını hissetmem zor olmadı. Ailesiyle görüştim. Herkesin psikolojisi başkaydı ama acısı aynıydı. Ablası okulu bıraktı. Ama onun için bir ümit vardı. Hani zaman en iyi ilaçtır derler ya, zaman geçtikçe iletişimimiz arttı. Hayatın devam ettiğini, eğitim ile bir şeylerin düzene gireceğini anlatmaya çalıştım. Haftalar sonra girişimlerim sonuç vermeye başladı. Aile ve çevre etkisi ile okul hayatına son verecek diye korkarken bir sabah sırasında otururken gördüm onu. Derin bir nefes alıp tuttum ellerihden. Ve hala o ellerin sıcaklığı avuçlarımda...

TÜBİTAK destekli 'Bu Benim Eserim' proje yarışmaları başlıyordu. "Neden olmasın?" dedim kendi kendime. Evet yapabiliirdi. Zeki bir öğrenciydi. Üstelik azimli. Tek ihtiyacı olan ona uzanacak bir eldi. Öğrencilerimden güzel fikirler bekliyordum. Asıl beklediğim kişi... Evet, o. Beklentimi boşa çıkarmadı. Düşündü, üretti, çabaladı, bana güvendi. İçindeki cevheri çıkarmama izin verdi. Arkadaşı ile düşündükleri bir projeyi anlattılar bana. Hemen başladık çalışmalara. Haftalar sonra güzel haberler geldi: İl ve bölge elemelerini geçerek bölge sergisine katılmaya hak kazanmıştık. İçimiz kıpır kıpır. Heyecan büyük. Alnımızın akıyla sergiyi atlattık. Herkesin beğenisini kazanan projemiz Ankara finaline katılmaya hak kazandığında yine ikimizin de birbirine benzer gözyaşları aktı gözlerimizden. Bu sefer gözyaşları mutluluktandı.

Köyünden şehir merkezine bile gerekmedikçe çıkamayan öğrencim. Ankara yolcusuydu. İlk şehir dışı... İlk uçak macerası... İlk protokol... Birçok ilkleri yaşadı. Birinin hayatında ilkleri yaşatmak harika bir duygu. Ne mutlu, bu bana nasip oldu. Jüri karşısında projesini anlatırken o kadar güçlüydü ki... O ürkek, gözü yaşlı kız çocuğundan eser

kalmamıştı. Ve final günü... En iyiler arasına girmeye hak kazandık. Dönemin Milli Eğitim Bakanının elinden aldık ödülümüzü. Bakanımızın öğrencime olan bakışları, başını okşayışı, fotoğraf çekilirken yanı başına alması... Sanki o küçük kız çocuğunun acılarını bilir gibiydi. Bir 'BABA' gibiydi. Diğer öğrenciler babaları ile tebrikleşip fotoğraf çekilirken, O, Bakanımızın kolları altında gülümsedi fotoğraflara. Yalnızdı... Ailesinden kimse yoktu yanında. Ama babalarımız karşımızdaymış gibi el ele, gururla poz verdik kameralara. Kim bilir belki de oradaydılar...

Çok güzel bir organizasyondur. Geziler, eğlenceler derken üçüncü günün sonunda dönüş başladı. Döndüğümüzde tüm okul arkadaşları tebrik etti onları, alkışladılar. Uzun uzun alkışladılar. Çünkü onlar da biliyordu arkadaşlarının ne sıkıntılar sonunda bu başarıya ulaştığını. Günler geçti, sınav zamanları geldi. En yüksek notları alan, o öğrencimdi. Başardıkça çalıştı, çalışıkça başardı. Eğitim hayatını bırakacak biriyken şimdi okuduğu lisede okul birincisi oldu. Birçok yarışmalara katıldı, yeni tecrübeler edindi. Her başarısında aradı beni. Birlikte gözyaşı akıtmaya alışmış gibi ağlaştık her seferinde.

Bu süreçte ailenin ekonomik durumunu düzeltmek için çareler aradım. Okul Müdürümün de desteği ile, Aile ve Sosyal Politikalar İl Müdürlüğü sayesinde, şimdi güzel bir hayatları var. Evet, belki biraz eksikler ama hayata tutunacak sebepleri var. Gurur duyacakları güzellikleri var. Ve başaracak daha çok şeyleri var.

Ben mi? Ben hala yanındayım. İyi günde, kötü günde, abla- kardeş gibi, yıllar önce tuttuğum o elleri hiç bırakmamak üzere yanındayım. Yeni projelerinde danıştığı, girişimlerinde fikir aldığı, hayallerine yön verirken unutmadığı o öğretmeni hep yanında... Öğretmenlik bu değil mi? Yol göstermek, ışık olmak, bıraktığı yerde hayata tekrar tutunmasını sağlamak, düştüğü anda kaldırmak, içindeki cevheri çıkarmak... Öğretmenlik, sadece sınıf ortamında bir şeyler öğretmek olmamalı. Öğretmen, hayatı öğretmeli, zorluklarla nasıl mücadele edeceğini öğretmeli, kendi çocukluğunda yarım kalanları tamamlamayı öğretmeli... Araya ölüm acısı girse de aile bağlarının devam ettiğini öğretmeli, vatanına nasıl faydalı olabileceğini, ülkesini nasıl daha iyi seviyeye getirebileceğini öğretmeli. Ve gün gelip mezun etse de öğrencisinin hayatında hep var olmalı öğretmen. Öğretmenlik anlık, yıllık değil müebbet olmalı...

Tuba DUMLU GÜLER

Fen Bilimleri Öğretmeni